

မင်းမြတ်သူရ

တစ္ဆေကျွန်း

LnE

တစ္ဆေကျွန်း

မြန်မာပြည်အစွန်အဖျားရှိပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးရှိစက်လှေငှားရင်း
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသော ဦးသံခိုင်ဆိုသူတစ်ဦးရှိ၏။

ဦးသံခိုင်သည်နယ်စပ်ဒေသတလျှောက်ဝင်ရောက်လာသောမျက်နှာဖြူများ
လိုက်လံပြသပေးပြီး ဝင်ငွေရှာသောအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်လေ၏။

မျက်နှာဖြူများသည်ဦးသံခိုင်၏

စက်လှေကြီးကိုငှားရမ်းပြီးမြိတ်ကျွန်းစုအနှံ့လေ့လာကြည့်ရှုကြ၏။

၎င်းတို့သည်မြိတ်ကျွန်းစု၏ အလွန်လှပသောရှုခင်းများကိုဓာတ်ပုံရိုက်ကူးကြ၏။

သာယာလှပသောကျွန်းများပေါ်သို့ဆင်းပြီးခရုများကောက်ယူကြ၏။

ပင်လယ်ပျော်ငှက်များကိုမှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးကြ၏။

ပင်လယ်ရေနက်ထဲသို့ဆင်းပြီးရေအောက်ကမ္ဘာ၏ အလှကိုရှုစားကြ၏။

မြင့်မားသောတောင်ကြီးများပေါ်သို့ခဲယဉ်းယဉ်းတက်ပြီးဇီဝစိုင်းငှက်သိုက်များကိုပင်၎င်း
။

ဦးသံခိုင်သည်မျက်နှာဖြူလူမျိုးမှန်သမျှလွန်စွာစပ်စပ်စုစုနိုင်သည်ထင်ရစေ

။

ဤမျှစပ်စုသောလူမျိုးများသည်မိမိတို့တိုင်းပြည်ကိုမည်သို့ကျွန်ပြုထားလေသည်မသိ၊

တစ်ခါကမျက်နှာဖြူရေငုပ်ချန်ပီယံဆိုသူသည်ဦးသံခိုင်၏

စက်လှေကိုငှားရမ်းပြီးပင်လယ်ရေနက်ထဲတွင်ရေငုပ်ပြိုင်ကြ၏။

ဦးသံခိုင်သည်မျက်နှာဖြူများဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့်ရေငုပ်နေပုံကိုကြည့်၊

ဟားတိုက်ရယ်မောနေမိ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်မျက်နှာဖြူများငုပ်သကဲ့သို့ဆလုံကလေးငယ်များပင်ကောင်းစွာ

။ဦးသံခိုင်သည်ဆလုံတစ်ဦးကိုခေါ်၍

ရေငုပ်ပြလိုက်သောအခါမျက်နှာဖြူများပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြ၏။

ဦးသံဒိုင်ကမျက်နှာဖြူများကိုဂုဏ်ယူစွာကြည့်၍

“မင်းတို့ငုပ်သလောက်တော့ ငါတို့ဆီက ကလေးတွေတောင်
ငုပ်နိုင်တယ်”

ဟုဝံ့ကြားစွာပြောဆိုလိုက်ရာမျက်နှာဖြူများရူးမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးသံဒိုင်သည်လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်လောက်ကအလွန်ထူးခြားသည့်အလုပ်

။

ထိုအလုပ်မှာ ဦးသံဒိုင်ထံသို့ စာတစ်စောင်နှင့်

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ရောက်ရှိလာပြီး ဦးသံဒိုင်က စာကို ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ

မိတ်ဆွေကြီး ဦးသံဒိုင်

ခင်ဗျားဟာပင်လယ်ပြင်မှာကျွမ်းကျင်တဲ့ပဲ့ထိန်းကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာက
ဒါကြောင့်ခင်ဗျားကိုထိုက်သင့်တဲ့အခကြေးငွေပေးပြီးအလုပ်တစ်ခုအပ်ချင်ပါတယ်ကျ
လာမယ့်နှိုဝင်ဘာလ(၁)ရက်နေ့မှာမိတ်ဆွေကြီးရဲ့တိမ်ပျံစက်လှေကြီးနဲ့ခရီးသည်ရှစ်
ဒီခရီးစဉ်ရဲ့အရေးကြီးဆုံးစည်းကမ်းချက်ကတော့နှုတ်လုံဖို့နဲ့မစပ်စုဖို့ပါ။

ခရီးသည်(၈)ယောက်ကိုဘာကြောင့်သွားတာလဲဆိုတာမိတ်ဆွေနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမို့မေး
လောကမှာကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကိုမသိတာအကောင်းဆုံးပါ။

(သင့်ရဲ့အလုပ်ရှင်)

မှတ်ချက်။။ခင်ဗျားလို အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပဲ့ကိုင်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ

မြိတ်ကျွန်းစုထဲက လူမဲ့ကျွန်းကိုကောင်းကောင်းသိနိုင်တဲ့အတွက်

လမ်းညွှန်မပြတော့ပါဘူး။

ဦးသံဒိုင်သည် ထူးဆန်းသော အလုပ်ကိုလက်ခံရရှိပြီး ငွေစက္ကူများကို

ရေတွက်ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“များလှသည်လား ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို
ငါတစ်လလောက်ရှာမှရမယ် ဟုရေရွတ် လိုက်မိ၏။ အလုပ်ရှင်၏ ခိုင်းစေချက်အရ
ခရီးသည် (၈)ယောက်ကို လူမဲ့ကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်ရမည်ဆို၏။

ဦးသံခိုင်သည် မြိတ်ကျွန်းစုကို ကျွမ်းကျင်သော
ပဲ့နင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် လူမဲ့ကျွန်းအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိရှိ၏။
လူမဲ့ကျွန်းသည် ကျွန်းပေါင်း(၈၀၀)ကျော်ရှိသော မြိတ်ကျွန်းစုထဲရှိ
ကျွန်းသိမ်ကျွန်းမွှားလေး တစ်ကျွန်းပင်ဖြစ်၏။

ဤမျှသေးငယ်သော ကျွန်းလေးကို ဦးသံခိုင် အနေဖြင့် သိရှိနေခြင်းမှာ
လူမဲ့ကျွန်းသည် အခြားကျွန်းများနှင့် ကွာခြားချက်ရှိတာကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

လူမဲ့ကျွန်း၌ ထူးခြားစွာပင် မျက်နှာဖြူအရာရှိတစ်ယောက်
တည်ဆောက်ထားသော အိမ်အိုပျက်ကြီး တစ်လုံးရှိနေ၏။ ထိုအိမ်အိုပျက်ကြီးကို
မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးက ကပ္ပလီပင်လယ်အတွင်း မီးပြတိုက်များ ဆောက်ရန်နှင့်
မိုးလေဝသစခန်းတစ်ခု တည်ဆောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် နောက်ပိုင်း၌ ၎င်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များ
အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ဘဲ လူမဲ့ကျွန်းရှိ အိမ်အိုကြီးကို သော့ပိတ်၍ သာ
ထားခဲ့၏။

လူမဲ့ကျွန်း၌ လူနေသည်ဟူ၍ လည်း မကြားဘူးချေ.....

ယခု မိမိ၏ စက်လှေကို ငှားရမ်းသောလူက ထူးဆန်းစွာပင်
ခရီးသည်(၈)ယောက်ကို လူမဲ့ကျွန်းသို့ပို့ ဆောင်ပေးရမည်ဆို၏။

ခရီးသည်(၈)ယောက်သည် အဘယ့်ကြောင့် လူသူကင်းဝေးသော
ကျွန်းငယ်ပေါ်ရှိ အိမ်အိုပျက်ကြီးသို့ သွားရောက်ကြလေသနည်း။

မိမိကို ငှားရမ်းသော အလုပ်ရှင်ကမူ လောက၌ မိမိနှင့်မသက်ဆိုင်သော
အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားတာ အကောင်းဆုံးဟုဆို၏။ ဤခရီးစဉ်၏
အရေးကြီးဆုံးစည်းကမ်းမှာ နှုတ်လုံဖို့နှင့် မစပ်စုရန် ဖြစ်သည်ဆို၏။

ဦးသံခိုင်သည် ပင်လယ်ပြင်ကို စိတ်ဝင်စားသော
ပဲ့ထိန်းကြီးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးအကြောင်းကို စပ်စုတတ်သူ
မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် မိမိတာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင်
ထမ်းဆောင်ရပေတော့မည်။

* *

နီဝင်ဘာလ (၁) ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးသံခိုင်၏ တိမ်ပျံ
စက်လှေကြီးဆီသို့ ခရီးသည်ရှစ်ယောက် အသီးသီးရောက်ရှိလာလေ၏။
ဦးသံခိုင်သည် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး အသက်အရွယ်အဖုံဖုံနှင့် ရောက်ရှိ လာသော
ခရီးသည်များကို မည်သည့် မေးခွန်းကိုမျှမဆိုဘဲ ခရီးသည် ရှစ်ယောက်ပြည့်သည်နှင့်
စက်လှေကို ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာရန်ပြင်ဆင်လေ၏။

သူတို့ဒေသ၌ လှေမထွက်ခွာမီ ဒေသထုံးစံအတိုင်း ဗျောက်အိုးတွဲများကို
တဖြောင်းဖြောင်းဖောက်ခွဲလိုက်လေ၏။

ဦးသံခိုင်၏ ဗျောက်အိုးသံကြောင့် ခရီးသည်ရှစ်ယောက်ထဲတွင်
ပါဝင်သော မိန်းမသုံးယောက်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။
ခရီးသည်အားလုံး အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်မှ
ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ထင်ရ၏။

ခရီးသည်ရှစ်ယောက်အနက် သုံးဦးမှာ မိန်းမသားများဖြစ်ပြီး ကျန်ငါးဦးမှာ ယောက်ျားသားများဖြစ်၏။ မိန်းမသားသုံးယောက်သည် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာရှိပြီး ယောက်ျားသားငါးဦးမှာ အသက်သုံးဆယ်မှ ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ထိရှိပေမည်။

ခရီးသည်များအားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်းပုံမရဘဲ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မသိမသာ အကဲခတ်နေကြ၏။ ခရီးသည်မိန်းမသားသုံးယောက်အနက် တစ်ဦးမှာ အလွန်အသားဖြူပြီး တစ်ဦးမှာ အလွန်အရပ်အမောင်းကောင်း၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ တင်ထွားထွားရင်ကားကားနှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန်းမသားသုံးယောက်စလုံး ချောမောလှပသော မိန်းမများဟုဆိုနိုင်၏။ ယောက်ျားငါးဦးအနက် အသက်အရွယ်အကြီးရင့်ဆုံးလူကြီးသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သန့်ပြန့်၏။ ကျန်သောလူလတ်ပိုင်းအရွယ် ယောက်ျားလေးယောင်မှာ သာမန်ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်မျှသာ ရှိလေ၏။

ခရီးသည်များအနက် ဥပဓိရုပ်အကောင်းဆုံးလူကြီးသည် ပဲ့ထိန်းကြီး ဦးသံခိုင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး

“ကျုပ်တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဦးသံခိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ရဲ့တာဝန်က ခင်ဗျားတို့ကို ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ခေါ်သွားဖို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို မေးခွန်းတွေ မေးမြန်း ခွင့်မရှိသလို ဖြေဆိုခွင့်လည်း မရှိပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမသားသုံးယောက်အနက် လုံးကြီးပေါက်လှမိန်းမသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ကို အသိပေးသင့်ပါပြီ၊ ကျွန်မတို့အားလုံး ဝေးလံခေါင်သီတဲ့အရပ်က ဒီအထိတောင်ရောက်လာပြီးပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အရပ်ရှည်ရှည်မိန်းမကလည်း ဝင်ရောက်၍ ထောက်ခံလေ၏။ ခရီးသည်များ၏ မေးခွန်းကြောင့် ပဲ့နင်းကြီးဦးသံခိုင်သည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို အထင်သိပ်ကြီးနေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ခရီးကို ဘာမှမသိသလို ဖြေဆိုခွင့်လည်းမရှိဘူး၊ အခကြေးငွေယူပြီး စက်လှေအငှားလိုက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခရီးသည်ယောက်ျားများအနက်မှ တစ်ယောက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားစက်လှေကို အခကြေးငွေပေးပြီး ငှားရမ်းတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ပဲ့နင်းကြီး ဦးသံခိုင်က ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်၍

“ကျုပ်လဲမသိဘူးဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ကျုပ်ဆီကို စာတစ်စောင်ရောက်လာပြီး ခရီးသည်ရှစ်ယောက်ကို ကြိုပေးဖို့အလုပ်အပ်တယ်၊ ဒီခရီးနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ထိုက်သင့်တဲ့ အခကြေးငွေလဲရတယ်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို မစပ်စုဖို့နဲ့ နှုတ်လုံဖို့လဲမှာကြားထားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဥပမိရပ်ကောင်းသော လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တို့ကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ပဲနင်းကြီး ဦးသံခိုင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျားတို့သွားရမဲ့နေရာက မြိတ်ကျွန်းစုထဲက အလွန်သေးငယ်တဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းကိုပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူအုပ်ထဲရှိ ယောက်ျားတစ်ဦးကဝင်၍

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်စော နေရတာ လဲ မကြာမီ ကျုပ်တို့သွားမဲ့အရပ်ကို ရောက်တော့မယ်၊ ဒီရောက်ရင် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ ဖုန်းကွယ်ထားလို့မရတော့ဘူး၊ ပဲနင်းကြီးကို သွားမေးရင် အချိန်ကုန်ရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခရီးသည်များအားလုံး ပဲနင်းကြီးကို မေးမြန်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ပဲနင်းကြီးက ခရီးသည်များအားလုံးကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားတို့သွားမယ့်ကျွန်းကို ညနေစောင်းရင်ရောက်မယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ရှင်က ဒီခရီးမှာ နှုတ်လုံရမယ်ဆိုလို့ လှေထိုးသားတွေတောင် ခေါ်မလာဘူး၊ ဒီနေ့နေ့လယ်စာအတွက်တော့ ဘာမှပူစရာ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ရဲ့လှေပေါ်မှာပဲ ကျွေးမယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ၏ တိမ်ပျံစက်လှေကို ပင်လယ်ထဲ၌ တအိအိမောင်းနှင်လေ၏။

ပဲနင်းကြီး ဦးသံခိုင်၏ စက်လှေကိုဒေသအခေါ် ဝါးလပ်ဟု ခေါ်ပြီး (၃၅) ပေခန့်ရှည်လျား၏။ လှေ၏ အနောက်တွင် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော ကျွန်းများပေါ်သို့ဆင်းရန် ပဲ့ချိတ်တစ်စီးကိုလည်း တွဲချည်ထား၏။

ခရီးသည် ရှစ်ယောက်စလုံးသည် ပင်လယ်နှင့် စိမ်းသူများဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်၏ အလှကို တအံ့တဩ ရှုစားကြလေ၏။ ဦးသံခိုင်၏ စက်လှေသည်

မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင့်နေပြီး ဘယ်ဘက်ခြမ်း၌
ကျွန်းများကိုတွေ့ရသဖြင့် ခရီးသည်တစ်ယောက်က

“ဟိုးမှာ မြင်ရတဲ့ ကျွန်းတွေမှာ လူရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးသံခိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“လူရှိတယ်၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ဆလုံရွာကလေးတွေ အများကြီးဒီကျွန်းတွေကို
လွန်ပြီးတော့ ကျွန်းတန်းရှည်ကြီး သုံးခုမှာလဲ ဆလုံရွာတွေရှိတယ်၊ ဟိုးညာဘက်က
ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းကို မပုတေးကျွန်း လို့ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အသားဖြူဝင်းသော မိန်းမက ဦးသံခိုင်ကိုကြည့်၍

“ကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုတိရစ္ဆာန်တွေရှိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသံခိုင်က

“ကျွန်းပေါ်မှာတော့ ငှက်ပေါင်းစုံနဲ့ ဖွတ်တွေ၊ မြွေတွေ ပေါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမသားသုံးယောက်သည် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်
ပခုံးတွန့်လိုက်ကြ၏။ ပဲနင်းကြီး ဦးသံခိုင်ကဆက်လက်၍

“ဟိုးမှာမြင်တွေ့ရတဲ့ ကျွန်းမှာ မုတ်ကောင်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊
မြန်မာပြည်ရဲ့ အကြီးဆုံးပုလဲကြီးတွေ ဒီအရပ်က ထွက်တာပေါ့၊ ကျွန်းတွေကတော့
ရတနာသိုက်တွေလို့တောင် ဆိုလို့ရတယ်၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ပုလဲထွက်တယ်၊
ငှက်သိုက်တွေရတယ်၊ ဟိုးရှေ့ကကျွန်းကြီးကိုကြည့် ရွှေကျွန်းလို့ခေါ်တယ်၊
ဒီကျွန်းမှာရွှေထွက်တယ်၊ သဲတွေကအစ ရွှေရောင်ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ဦးသံခိုင်း၏ စကားကြောင့် လုံးကြီးပေါက်လှ
မိန်းမ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ရွှေထွက်တယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့သွားမယ့် ကျွန်းမှာရော
ရွှေမထွက်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးသံခိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားတို့ သွားမယ့်ကျွန်းက သေးလွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ ရှစ်ယောက်နဲ့တင် ပြည့်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်းရဲ့နာမည်က လူမဲ့ကျွန်းလို့ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လူမဲ့ကျွန်းတဲ့လား နာမည်က ထိတ်လန့်စရာကြီးပါလား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးသံခိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“မြိတ်ကျွန်းစုထဲက အလွန်သေးငယ်တဲ့ ကျွန်းလေးမှာ အမည်နာမ မရှိတာ များပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမဲ့ကျွန်းလို့ အမည်တွင်ရတာ က မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးတစ်ယောက် တည်ဆောက်တားတဲ့ ဘိုအိမ်ကြီးကြောင့်ပဲ၊ ဘိုအိမ်ကြီးဆောက်ရခြင်းက မြိတ်ကျွန်းစုထဲမှာ မီးပြတိုက်ဆောက်ဖို့နဲ့ မိုးလေဝသအခြေအနေကို လေ့လာဖို့လို့ဆိုကြတယ်၊ အချို့ကလဲ မြိတ်ကျွန်းစုက ရတနာတွေဖြစ်တဲ့ ပုလဲတွေ၊ ငှက်သိုက်တွေကို လေ့လာဖို့လို့ပြောကြတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့လဲ မျက်နှာဖြူအစိုးရဟာ ဘိုအိမ်ကြီးကို သော့ပိတ်ပြီး အစောင့်မရှိဘဲ ထားခဲ့ကြတယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

ခရီးသည်များသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ အနီးသို့ စက်လှေဖြတ်သန်းစဉ် ကျွန်း၏ သောင်ပြင်ရှိ သဲများဖြူဆွတ်နေသဖြင့် တအံ့တဩ ပြောဆိုကြလေ၏။

ဦးသံခိုင်သည် ထမင်းစားချိန်ရောက်သောအခါ စက်လှေကိုရပ်တန့်၍

ခရီးသည်များကို နေ့လယ်စာကျွေးမွေးလေ၏။

ဦးသံခိုင် ကျွေးမွေးသောပင်လယ်စာများကို

ခရီးသည်များအားလုံးမြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြ၏။ ခရီးသည်များ

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဦးသံခိုင်သည် စက်လှေကို စက်နှိုး၍

ပြန်လည်ထွက်ခွာလေ၏။

ခရီးသည်များသည် ဗိုက်ပြည့်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
မသိမသာ အကဲခတ်နေကြလေ၏။ ။ ၎င်းတို့အားလုံးတူညီသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ လောဘစိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

* *

ခရီးသည် မိန်းမသားများအနက် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမ၏ အမည်မှာ
မမကြီးဖြစ်၏။ မမကြီးကို ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ တံငါရွာကလေး၌
မွေးဖွားခဲ့၏။ မမကြီး၏ ဖခင် ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းမိပြီး မိခင်သည်
လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည် ဦးဘထွားနှင့် လက်ထပ်ခဲ့၏။ မိခင်သည် ဦးဘထွားနှင့်
လက်ထပ်ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းရှာဘဲ
ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့၏။ ။

ဦးဘထွားသည်မိခင်ဆုံးသွားပြီး များမကြာမီ မမကြီး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့
ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ကာ အတင်းအဓမ္မသိမ်းပိုက်ခဲ့၏။ ထိုညကမမကြီးသည်
သူမ၏ အပျိုစင်ဘဝကို နာကျင်ကြေကွဲစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရ၏။ ဦးဘထွားသည်
ပထမပိုင်းတွင် တိတ်တိတ်ပုန်းပေါင်းသင်းပြီး ကာလတန်ကြာသောအခါ
လူသိရှင်ကြား ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန် မမကြီးသည် ဦးဘထွားပြုသမျှ
ခံနေရ၏။ ။

တစ်နေ့တွင် မမကြီးသည် ရွယ်တူမိန်းမသားများနှင့်
မြသလွန်ဘုရားပွဲသို့သွားရင်း ကောလိပ်ဂျပိုးမောင်မောင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့၏။ ။
မမကြီးသည် ၎င်းကိုအထင်ကြီးပြီး မောင်မောင်ဦး၏ နောက်သို့
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့လေ၏။ ။

မောင်မောင်ဦးသည် ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုသော်လည်း

အိုင်အေတန်းတွင် စာမေးပွဲ အကြိမ်ကြိမ်ကျရှုံးပြီး ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖွင့်၍
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေလေ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာမောင်မောင်ဦးသည် လူရှုပ်လူပွေတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မမကြီးကို
ရိုးလောက်အောင် ပေါင်းပြီးသောအခါ မြားပွေသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
မိန်းမလှများနှင့် ရှုပ်ပွေလေ၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့်
မိန်းမလှများပေါများလှ၏။ မမကြီးသည် မောင်မောင်ဦးကို စရိုက်ဆိုးကြောင့်
ဒေါသပုံထပြီးဆူပူသောင်းကျန်းသောအခါ မောင်မောင်ဦးသည် မမကြီးအား
ဓာတ်ပုံဆိုင်မှ နှင်ချလိုက်လေ၏။

မမကြီးသည် မောင်မောင်ဦးနှင့် ခွာပြုပြီးနောက် အဝေးပြေးကားပိုင်ရှင်
တရုတ်မောင်ကိန်းနှင့် အကြောင်းပါပြန်၏။ တရုတ်မောင်ကိန်းသည် မမကြီးကို
သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းသင်းပြန်သော်လည်း မမကြီး၏
အိမ်ထောင်ရေးကံဇာတာ ညံ့ဖျင်းလွန်းသဖြင့် မောင်ကိန်းကားမှောက်၍
အသက်ဆုံးပြန်၏။

မမကြီးသည် မောင်ကိန်းဆုံးသောအခါ အိမ်တစ်လုံး ကားတစ်စီး
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မမကြီးသည် ကားလုပ်ငန်းကို ဆက်၍ လုပ်ကိုင်ရာလေ
နားမလည်သောကြောင့် အရှုံးပေါ်နေသဖြင့် ရောင်းချလိုက်ရ၏။ ထိုကား၌
စပယ်ယာအဖြစ် လုပ်ကိုင်သော သိန်းဇော်အား သူမ၏ အလုပ်များကို
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် အိမ်၌ ခေါ်ယူထားလေ၏။ သိန်းဇော်သည်
မမကြီးလိုအပ်သမျှ အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးလေ၏။

သိန်းဇော်သည် ရိုးသားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မမကြီး၏
ဩဇာညောင်းသော်လည်း မမကြီးသည် ယောက်ျားများ၏ သဘောကို
နောကျေအောင် သိနေသဖြင့် မျက်နှာပေးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထို့နောက် မမကြီးသည် အပေါင်ခံသောအလုပ်ဖြင့်

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့လေ၏။ သူမသည် ထိုအလုပ်ဖြင့် အတော်အတန် အကျိုးပေးကောင်းခဲ့လေ၏။

သို့သော် လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူမသည် ရွှေတုများကို အပေါင်ခံမိပြီး

ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို လက်ခံမိသဖြင့် စီးပွားပျက်လုမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

မမကြီး ငွေများဆုံးရှုံးပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေသော ညတစ်ညတွင်

သိန်းဇော်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး အဓမ္မပြုကျင့်ပြန်၏။ မမကြီးသည်

ခွန်အားရှိသမျှရုန်းကန်သော်လည်း အားအင်မရှိသဖြင့် သိန်းဇော်၏

စော်ကားသမျှကို ခံနေရပြန်၏။ သိန်းဇော်သည် မမကြီး၏ အလှအပကို

မက်မောလှသဖြင့် တိတ်တခိုးကြံစည်နေသူဖြစ်၏။

မမကြီးသည် မနက်မိုးလင်းသောအခါမှပင် သိန်းဇော်အားတုတ်ဖြင့်

ရိုက်၍ အိမ်ပေါ်မှ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

မမကြီးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ စီးပွားပျက်ပြီး အထီးကျန်ဘဝသို့

ရောက်ရှိခဲ့၏။ တစ်နေ့တွင် မမကြီးထံသို့ စာတစ်စောင် စာတိုက်မှ ရောက်ရှိလာ၏။

မမကြီးသည် စာကို တအံ့တဩ ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း

တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာမီ နှလုံးရောဂါဝေဒနာကြောင့် လူ့လောကကြီးက

ထွက်ခွာရမဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သင်နဲ့ကျွန်ုပ်ဟာ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ခဲ့ပေမယ့်

တစ်ချိန်တုန်းက သင်ဟာ သင်ကိုယ်တိုင်တောင်မသိဘဲ ကျွန်ုပ်ကို

ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို ထောက်ရှုပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ

စည်းစိမ်ဥစ္စာထဲက ရှစ်ပုံတစ်ပုံကို ခွဲဝေပြီး ပေးမှာပါ။ သင်လိုပဲကျွန်ုပ်ကို

ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသူ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက် တိတိရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာ

သူတို့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့အားလုံးကို

ကျွန်ုပ်ရဲ့ မြောက်မြားလှတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အညီအမျှ ခွဲပေးမှာပါ။
ကျွန်ုပ်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လက်ခံချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိရင်လည်း သင့်ရဲ့
သဘောအတိုင်းပါပဲ။ သင်တို့ လမ်းခရီးမှာ အသုံးပြုနိုင်ဖို့ ကုန်ကျစရိတ်ငွေကိုလည်း
အလုံအလောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လက်ခံဖို့
ဆန္ဒမရှိရင်လဲ ကုန်ကျစရိတ် ငွေတွေကို ပြန်ပေးစရာမလိုပါဘူး။
သင်ရသင့်ရထိုက်လို့ ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။

မှတ်ချက်။ ။ နိုဝင်ဘာလ(၁)ရက်နေ့မှာ မြိတ်မြို့ဆိပ်ကမ်းက
တိမ်ပျံစက်လှေဆီကို အရောက်လာပါ။ အရေးကြီးဆုံးက ဒီခရီးလမ်းမှာ
သင်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ အဖော်ခေါ်ခွင့်မရှိပါဘူး။

မမကြီးသည် ထူးဆန်းသောစာကို တအံ့တဩ ဖတ်ရှုပြီးနောက်
စာနှင့်အတူပါလာသော ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကိုကြည့်၍
အလွန်အံ့ဩဝမ်းသာသွားလေ၏ ။

“ဘုရား၊ ဘုရား ငွေတွေမနည်းပါလား၊ ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို
ငါတစ်နှစ်ရှာရင်တောင် မရနိုင်ဘူး”

မမကြီးသည် စာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်အောင် အကြိမ်ကြိမ်
ဖတ်ရှုပြီးနောက်

“ဒီလူက ဘယ်ကလူလဲ၊ ငါက သူ့ကိုကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပါလား၊
ဘယ်တုန်းက သူနဲ့သိကျွမ်းခဲ့တာလဲ၊ သူဟာ အရူးတစ်ယောက်လား
အရူးတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့စကားက မှန်ကန်ပါ့မလား၊ ငါ့ကို ခရီးစရိတ်ဆိုပြီး
ပို့ပေးတဲ့ ငွေတွေအများကြီးပဲ ငါ့ကိုမရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ဆက်သွယ်တာလား၊ ဟိ...ဟိ
ဒါဆိုရင်လဲ ငါ့ရဲ့ ကံဇာတာတက်မယ့်အချိန်ကို ရောက်ပြီပေါ့၊ သူဟာ
သိပ်ချမ်းသာပုံရတယ်၊ ငါနဲ့အတူ သူ့ရဲ့
အမွေတွေခွဲပေးမယ်ဆိုတဲ့လူရှစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သူပြောတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွားမယ် ရမဲ့အမွေတွေကနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ရေရွတ်မိလေ၏ ။ ဤသို့ဖြင့် နိုဝင်ဘာ (၁) ရက်နေ့ အရောက်
မြိတ်မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ အရောက် လာခဲ့လေ၏ ။

* *

ခရီးသည် မိန်းမသုံးယောက်အနက် အရပ်အမောင်းကောင်းသော
မိန်းမ၏ အမည်မှာ မတင်လှဖြစ်၏ ။ မတင်လှသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဘိုကလေးဇာတိဖြစ်ပြီး မိတဆိုးသမီးဖြစ်၏ ။

မတင်လှသည် ရွာ၌ ဖခင်နှင့်အတူ ပလိုင်းများ၊ တောင်းများ ရက်ကာ
ပုသိမ်မြို့ပေါ်သို့တက်၍ ရောင်းချလေ၏ ။ မတင်လှသည် ငယ်စဉ်ကပင် သပေါ့ဖျူ၊
မြက်ဖျာ၊ သင်ဖြူးဖျာများကိုကောင်းစွာ ယက်လုပ်တတ်လေ၏ ။ မတင်လှတို့
သားအဖသည် ပုသိမ်ရှိ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူတစ်ဦး၏ အိမ်၌ တည်းခိုကာ
၎င်းတို့ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းများ ကုန်စင်အောင် ရောင်းချပြီးမှ ရွာသို့ စက်လှေဖြင့်
ပြန်လေ့ရှိ၏ ။

တစ်နေ့တွင် မတင်လှသည် ပုသိမ်မြို့ရှိ အရာရှိတစ်ဦး၏ နေအိမ်သို့
အုန်းလက်တံမြတ်စည်းရောင်းရင်း ထိုအိမ်၏ ဧည့်ခန်း၏ ၌ အုန်းလက်ရိုးတံဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော ခြင်းလေးတစ်လုံးကို မြင်တွေ့သွား၏ ။ မတင်လှသည်
ခြင်းလေးကို မြင်မြင်ချင်း အလွန်သဘောကျသွားပြီး အရာရှိကြီးထံမှ ခြင်းလေးကို
သပေါ့ဖျူတစ်ချပ်နှင့် လဲ၍ ယူလိုက်လေ၏ ။

မတင်လှ၏ ဖခင်က သမီးဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ခြင်းအစုတ်လေးတစ်လုံးကို သပေါ့ဖျူတစ်ချပ်နဲ့

လဲယူရသလား သမီးရယ် မိုက်လိုက်တာ”

ဟု အပြစ်တင်လေ၏။ သို့သော် မတင်လှသည် ထိုခြင်းလေးကို နမူနာပြု၍ ဆွမ်းတော်ဗန်း၊ လက်ဖက်ရည်ဗန်း၊ ဥဒေါင်းရပ် စသည်ဖြင့် လက်ရာမြောက်စွာ ပြုလုပ်ရောင်းချလေရာ ပုသိဆိပ်ကမ်း၌ သူမ၏ ပစ္စည်းများကို လူကြိုက်များလှ၏။

မတင်လှသည် လက်မှုပစ္စည်းများကို ရောင်းချရင်း သီချင်းဆိုဝါသနာပါသူပီပီ သီချင်းတအေးတအေးနှင့် သီဆိုနေတတ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဆိုင်းဆရာ စိန်ငှက်ရိုးဆိုသူသည် မတင်လှ၏ သီချင်းသံကို ကြားသွားပြီး

“ညည်းအသံတော်တော်ရတယ်၊ သီချင်းလည်း ကောင်းကောင်း ဆိုတတ်တာပဲ၊ ဆိုင်းထဲမှာ သီချင်းဆိုပါလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မတင်လှသည် ဆိုင်းအဖွဲ့ကို အထင်ကြီးပြီး ခြင်းတောင်းရက်သော အလုပ်ကို ဖခင်နှင့် ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်းနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

စိန်ငှက်ရိုးတို့ ဆိုင်းအဖွဲ့သည် ရွာအလှူပွဲများ၌ အများဆုံးသီဆိုရလေ၏။ မတင်လှသည် ဆိုင်းအဖွဲ့နှင့်လိုက်၍ သီချင်းဆိုရင်း ကြေးနောင်ဆရာ ကိုပွားဆိုသူနှင့် မေတ္တာမျှခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ကြေးနောင်ဆရာကိုပွားသည် မတင်လှအား သီချင်းကြီးသင်ရန် တိုက်တွန်းပြီး ပုသိမ်မြို့ရှိ ဆရာကြီး ဦးစိန်ထံတွင် အပ်နှံ၍ သင်ကြားခဲ့စေ၏။

ဆရာကြီး ဦးစိန်သည် မတင်လှကို ဆွေမျိုးအရင်းကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း မေတ္တာပိုခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့မတင်လှ ဆိုင်းအဖွဲ့သို့မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လာသောအခါ
ကြေးနောင်ဆရာ၏ ခြင်ထောင်ထဲတွင် သူမကဲ့သို့ ဆိုင်းထဲတွင်သီချင်းဆိုသော
မယ်ဖေ့ဆိုသည့်မိန်းမပျိုကလေးကို မြင်ရလေ၏။

မတင်လှသည် ကြေးနောင်ဆရာကို စိတ်အနာကြီးနာကာ
ဆရာကြီးဦးစိန်ထံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ အချို့သောလူများသည်
ဆရာကြီးဦးစိန်နှင့် သူမကို တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုစကားများကို ဆရာကြီးဦးစိန်လည်း ပြန်ကြားဟန်ဖြင့်
မတင်လှကိုမြင်တိုင်း ရှိုးတိုးရှန်းတန်းဖြစ်နေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီး ဦးစိန်သည်
ပုသိမ်မြို့ပေါ်ရှိ တိုင်တစ်ရာကျောင်း၌ ပြုလုပ်သော ဖန်ဖဲယားပွဲ၌
သီချင်းများသွားရောက်သီဆိုလေ၏။

ထိုညက ဆရာကြီးပြန်ရောက်လာသောအချိန်သည်
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်နေလေပြီ။

ဆရာကြီးကို ၎င်းမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက အရက်အနည်းငယ်
တိုက်လွှတ်လိုက်၏။ ဆရာကြီးပြန်လာချိန်၌ မတင်လှအိပ်ရာထဲသို့ပင်
ရောက်နေချေပြီ။

ဆရာကြီးကို တံခါးဖွင့်ရန် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်၏။ သို့သော်
ဆရာကြီးသည် သူပိုင်သောဖြင့် တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာပြီး မတင်လှ၏ အိပ်ခန်းဝသို့ပင်
ရောက်နေချေပြီ။

ဆရာကြီးသည် မတင်လှကိုမြင်သည်နှင့် ပွေ့ဖက်ပြီး ပြုလဲကျသွား၏။
မတင်လှသည် ကာလအတန်ကြာမရောက်ခဲ့သော နယ်မြေတစ်ခုသို့
ပြန်ရောက်သွားလေ၏။ သူမသည် အိပ်မက်ထဲ၌ ပျော်သလို မပျော်သလို ဖြစ်နေခဲ့၏

။

ဆရာကြီးဦးစိန်သည် မြင်းလှည်းသုံးစီးကို ပိုင်ဆိုင်သည့်အပြင်

သေဆုံးသွားသော မိန်းမ၏ ရွှေထည်စိန်ထည်များ မြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သိရ၏ ။

မတင်လှသည် ဆရာကြီးဦးစိန်နှင့် နေထိုင်ရသော်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီးဦးစိန်၏ အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူမထက်များစွာ ကွာခြား၏ ။ မတင်လှသည် ဆရာကြီး ဦးစိန်နှင့် နှစ်နှစ်နီးပါး ပေါင်းသင်းပြီး ဆရာကြီး နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားလေ၏ ။

မတင်လှသည် ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိကိုယ်မိမိ လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု ခံစားရလေ၏ ။

ဆရာကြီးဦးစိန်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်းလှည်းသုံးစီးကြောင့် သူမ၏ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေခဲ့လေ၏ ။ မတင်လှသည် လင်မရှိသောဘဝနှင့် နေထိုင်ရခြင်းကိုပြီးငွေ့လှသဖြင့် ရွယ်တူယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမြန်ရှာဖွေရန် ကြံစည်နေလေ၏ ။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမထံသို့ ထူးဆန်းသော စာတစ်စောင် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုစာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မမကြီးဆိုသော မိန်းမချောလေးထံသို့ ရောက်ရှိလာသောစာနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သဖြင့် ထပ်မံဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ပါ။

(စာရေးသူ)

မတင်လှသည် စာနှင့်အတူရောက်ရှိလာသော ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ကြည့်၍

“လမ်းမှာ အသုံးပြုဖို့ဆိုပြီး ပေးထားတဲ့ ငွေတွေက အများကြီးပဲ၊ သူ့ကိုငါမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ငွေအများကြီးပေးပြီး

ကမ်းလှမ်းတယ်ဆိုတော့ အမွေတွေတကယ်ခွဲပေးမှာ သေချာပါတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နိုဝင်ဘာလ (၁) ရက်နေ့အရောက် လောဘ၏ သမီးပျိုတစ်ယောက် မြိတ်မြို့ဆိပ်ကမ်း ရောက်ရှိနေပြန်၏။

* *

တတိယမြောက် မိန်းမလှ၏ အမည်မှာ မစိန်သုံ ဖြစ်၏။ မစိန်သုံ ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဖခင်ကြီးသည်နောက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သမီးလေးကို လုပ်ကျွေးလေ၏။

မစိန်သုံသည် ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ထူးကြောင့် အသားအရေ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်နေ၏။ သူမသည် ဆင်းရဲသော မိသားစုက မွေးဖွားသည်ဟု မထင်ရလောက်အောင်ပင် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၏။

ဖခင်ကြီးသည် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ကြုံရာကျပန်းအလုပ်လုပ်ရင်း မစိန်သုံအား ဦးဘလှအောင်၏ မြန်မာစာသင်ကျောင်း၌ ထား၏။ မစိန်သုံခုနှစ်တန်းအောင်သောအခါ မြို့ပေါ်ရှိ သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တက်ချင်သည်ဟု ပူဆာ၏။

ဖခင်ကြီးသည် မစိန်သုံကို ချစ်လွန်းရှာ၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ ကြိုးစား၍ ထားလေ၏။ မစိန်သုံသည် ဖခင်ကြီး အလွန်အလိုလိုက်သောကြောင့် ရိုင်းပြ၏။

ဖခင်ကြီးကို ရိုသေလေးစားရမှန်းမသိဘဲ အလိုလိုက် လွန်းသော ဖခင်ကြီးအား အစေအပါးကဲ့သို့ ခိုင်းစေတတ်၏။ ဖခင်ကြီးသည် မစိန်သုံကိုချစ်ရှာလွန်း၍ မဆုံးမဘဲရှိလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မစိန်သုံ ပူဆာသော ပစ္စည်းများကို မိမိလုပ်အားခဖြင့်

မဝယ်နိုင်ဘဲ ချေးငှား၍ ပင် ဝယ်ယူပေးရ၏။

မစိန်သုံ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ မြို့ပိုင်မင်းရုံး၌ စာရေးမအဖြစ် အလုပ်ရလေ၏။ မစိန်သုံသည် အသားရည်ဖြူစင်ဝင်းပကာ လှပအောင်ဝတ်စားတတ်သဖြင့် မြို့ပိုင်ဦးပြုံးချို၏ မျက်စိကျခြင်း ခံရ၏။

မစိန်သုံသည် ဦးပြုံးချို၏ လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပြီးနောက် မြို့ပိုင်ဦးပြုံးချိုက မစိန်သုံ၏ နေအိမ်သို့ အလည်အပတ်လာချင်သည်ဟု မကြာခဏ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

မစိန်သုံသည် မြို့ပိုင်ဦးပြုံးချိုက အိမ်အလည်လာချင်သည်ဆိုသောအခါ အခက်တွေ့သွားလေ၏။ မြို့ပိုင်ဦးပြုံးချိုသည် သူမ၏ လှပသောရုပ်ရည်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အထင်ကြီးနေလေ၏။ တဲအိမ်လေးကို မြင်တွေ့သွားလျှင် မိမိကို အထင်သေးသွားနိုင်သည်ဟု ထင်မြင်၏။

ထိုပြင် တစ်နေ့ကုန်မြို့ထဲ၌ မြေပဲပြုတ်ရောင်းရသဖြင့် အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး အသားအရေ ညစ်ထေးနေသော ဖခင်၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကိုမြင်တွေ့လျှင် မိမိကို အထင်သေးနိုင်သည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ပိုင်မင်း၏ တောင်းဆိုမှုကို လက်မခံသေးဘဲ ဟိုသည်လှည့်ပတ်၍ နေလေ၏။ သို့သော် မြို့ပိုင်မင်းသည် တားဆီး၍ မရဘဲ သူမ၏ တဲအိမ်လေးကို ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာ၏။ မစိန်သုံသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောဘဝကို အလွန်ရှက်ရွံ့သွားပြီး အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ထင်းခွဲနေသော ဖခင်ကြီးကို အိမ်ဝင်းထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး မြို့ပိုင်မင်းကို နှုတ်ခမ်းစုကာ

“ဘာဖြစ်လို့ အိမ်လိုက်လာတာလဲ ကိုကိုရယ် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေသိရင် ကိုကို့ ကိုကဲ့ရဲ့မှာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မြို့ပိုင်မင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး စောစော ကခြံထဲမှာ ထင်းခွဲနေတဲ့ အဘိုးကြီးက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မစိန်သုံသည် ဖခင်ကြီးဖြစ်ကြောင်း အမှန်တိုင်းဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် မြို့ပိုင်မင်းက မိမိကို အထင်သေး သွားမှာစိုးသဖြင့်

“အိမ်မှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ပေးနေတဲ့ အဘိုးကြီးပါ ကိုကိုရယ်”

ဟု လိမ်ညှာလိုက်လေ၏။ မစိန်သုံသည် သူမ၏ တဲအိမ်ကလေးကို မြို့ပိုင်မင်း မြင်သွားသဖြင့် အလွန်ရှက်ရွံ့ပြီး သိမ်ငယ်နေသလို ခံစားရ၏။

သို့သော် မြို့ပိုင်ဦးပြီးချို့သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိဘက ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်သဖြင့် မစိန်သုံကို စာနာထောက်ထားစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြို့ပိုင်မင်းသည် မစိန်သုံကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသောအခါ မစိန်သုံသည် မိမိ၌ အုပ်ထိန်းသူမိဘများ မရှိဟုဆိုကာ သူမ ကိုယ်တိုင်ပင် လက်ထပ်ရန်သဘောတူလိုက်၏။

မစိန်သုံသည် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် လက်ထပ်ရန် သေချာသွားသည် နှင့် ဖခင်ကိုခေါ်၏။ မိမိသည် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဘဝအဆင့်အတန်းမြင့်ကာ ကြီးပွားချမ်းသာတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီး ဤမြို့မှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားရန် မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ မြေပဲပြုတ်ရောင်းသော ဖခင်ကို မြို့ပိုင်မင်းတွေ့လျှင် မိမိကိုအထင်သေးပြီး နှိမ်ချဆက်ဆံလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဖခင်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ၏ မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ရင်နင့် ကြေကွဲသွားလေ၏။ သို့သော် သမီးကောင်းစားရေးအတွက် မိမိဤမြို့မှ ထွက်ခွာသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း မချီတင်ကဲ ပြောဆိုပြီး မစိန်သုံကို လိမ်လိမ် မာမာနေရန် ဝမ်းပန်းတနည်း မှာကြားရှာ၏။

မစိန်သုံကမူ ဖခင်ကြီး ဤမြို့မှ ထွက်ခွာသွားလျှင် မြို့ပိုင်မင်း မိမိကို

အထင်မသေးနိုင်တော့ဟု တွေးကာ ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးကို မလိုအပ်ဘဲ မိမိကို မဆက်သွယ်ရန် မှာကြားပြီး မြို့မှ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် မစိန်သုံသည် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်း ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မစိန်သုံ၏ ဖခင်ကြီးသည် အနီးအနားမြို့ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း ၌ ခိုကပ်ပြီး ကပ္ပိယ လုပ်၍ နေလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် သမီးဖြစ်သူကို လွမ်းဆွတ်သတိရသော်လည်း မိမိကြောင့် သမီး၏ ဂုဏ်ပျက်မှာစိုးသဖြင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မရှိချေ။

တစ်နေ့တွင် မြို့ပိုင်မင်းသည် သူ၏ မွေးနေ့၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားကာ သင်္ကန်းများကပ်လှူရန် ကြံစည်သည်။ မြို့ပိုင်မင်းသည် မိမိတို့ မြို့ပေါ်ရှိ ကျောင်းတိုက်များသို့ သင်္ကန်းကပ်ရုံသာမက အနီးအနားမြို့ရှိ ကျောင်းတိုက်များသို့ သင်္ကန်းများကပ်လှူ ခဲ့၏။

မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ မစိန်သုံသည် ကပ္ပိယကြီးရှိသော ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာပြီး ဆရာတော်အား သင်္ကန်းနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ကပ်လှူပူဇော်လေ၏။

ထိုသို့ပူဇော်ရင်း ကျောင်းနောက်၌ ပန်းကန်ဆေးနေသော ကပ္ပိယကြီးသည် မစိန်သုံကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် သမီးဖြစ်သူကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သမီး သမီးဟု ဆိုကာ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ရန်ကြိုးစားလေ၏။

မစိန်သုံသည် ဖခင်ကြီးကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြို့ပိုင်မင်းကို မလုံမလဲ ကြည့်၍

“ဒီလူကြီး ဘယ်ကလူလဲမသိဘူး၊ ကျွန်မကို လူမှားပြီး ခေါ်နေတာ ကိုကိုရဲ့၊ သူ့အဆင့်နဲ့များ ကျွန်မကို သမီးတဲ့ ရွံလိုက်တာ”

ဟု ဆိုကာ ဖခင်ကြီး၏ ရင်ဘက်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဖခင်ကြီးသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ရင်ထဲတွင်နာကျင် ကြေကွဲသွားပြီး မြေပေါ်၌ ဗုန်းဗုန်းလဲ၍ အသက်ဆုံးရရှာ၏။

မစိန်သုံသည် မိမိ၏ ရှေ့၌ ဖခင်ကြီး လဲကျသေဆုံးသွားသော်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် မပြဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ မိမိအတွက် ဖခင်ကြီးသေဆုံးခြင်းသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များ ရှင်းလင်းသွားသဖြင့် တစ်မျိုးကောင်းသည်ဟု ယူဆမိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မစိန်သုံသည် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

သို့သော်လွန်ခဲ့သောနှစ်က မြို့ပိုင်မင်းသည် လူခွန်တော်ကိစ္စနှင့် တောသို့သွားရင်း ဓားပြပစ်သော သေနတ်မှန်ကာ သေဆုံးရလေ၏။ မစိန်သုံသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် မုဆိုးမဘဝသို့ ရောက်ရရှာ၏။ မစိန်သုံသည် မုဆိုးမဖြစ်သော်လည်း မြို့ပိုင်မင်းကတော်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် နေထိုင်ပြီး အရာရှိကတော်များ၏ ဖဲဝိုင်း၌ အချိန်ကုန်ကာ တဖြည်းဖြည်း စီးပွားကျဆင်းလာ၏။

မစိန်သုံ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်မော၍ သူမကို ကမ်းလှမ်းသော ယောက်ျားများရှိ၏။ သို့သော် ယောက်ျားများ အားလုံး သိုက်သမားများဖြစ်သဖြင့် မစိန်သုံသည် မည်သူ့ကိုမျှ မယုံရဲဘဲတစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမထံသို့ ထူးဆန်းသော စာတစ်စောင်နှင့် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီး ရောက်လာ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုစာမှာ မမကြီးနှင့် မတင်လှထံသို့ ရောက်ရှိသော စာနှင့်အဓိပ္ပာယ် အတူတူပင်ဖြစ်ရာ ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ပါ။

(စာရေးသူ)

မမကြီး သည် ငွေစက္ကူများကို ဖဲရိုက်ပြီး ဖြုန်းတီးပစ်လိုက်လေ၏ ။ ပြီးမှ

“ငါ့လက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ ငွေတွေတော့ ကုန်ပြီ ငါ့ကိုစာပို့တဲ့လူကို သိလဲမသိဘူး၊ သူ့ကိုလဲ ဘာကျေးဇူးမှ ပြုမထားဘူး၊ အရူးထနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ အို ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းထောက်မပြီး အမွေတွေ ရရင်ရနိုင်တာပဲ၊ သူချိန်းတဲ့ဆီကို ရောက်အောင်သွားလိုက်မယ်”

ဟု တွေးမိလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားကာ မြိတ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏ ။ သူမသည် ရက်အနည်းငယ် စောနေသေးသဖြင့် တည်းခိုခန်း၌ နှစ်ရက်မျှတည်းခိုရ၏ ။ နိုဝင်ဘာ (၁) ရက်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဆိပ်ကမ်းရှိ တိမ်ပျံစက်လှေကြီးဆီ သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏ ။

* *